

влѣзла въ ватиканскія списоци на срѣдне-бжлгарскія преводѣ Манасія (отѣ половината на 14-ятѣ вѣкѣ) и въ многочисленните руски списки, въ които носи название: „Повѣсть о создании и плененіи Тройскомѣ и о конечномъ разореніи,“ и пр. Тая история, която са отличава отѣ Дареса и Диктиса, които сж биле знамѣнители въ срѣдните вѣкове, представлява, по мнѣнието на Востокова, повторение на троянската война съ народенъ езикѣ, и въ нея имената на хероите са исчисляватъ по нѣкогашъ въ славянски преводѣ. Послѣ нея ние намираме любопитната приказница изъ „Хилядо и една ноцѣ“: *Синагрипѣ царѣ Адоровѣ и чаливскія страны* (въ новите руски списки „Слово о премудромѣ Акирѣ“), която са намира въ тоя сжщи сборникѣ, който е сжхранилѣ за насъ „Слово о полку Игоревѣ“ и който принадлежи на 14-то или на 15-то столѣтие. Другѣ извѣстенъ списокѣ отѣ тоя памѣтникѣ, който принадлежи на 15-то столѣтие, по своятъ складѣ и езикѣ не оставя никакво сжмнѣние за южно-славянското происхождение на тая приказница, която е преминала отѣ Востокѣ въ Византия, а отѣ тамъ въ славянската писменность. Изъ това произвѣдение, което е много по-старо, нежели извѣстните негови списки, ние можеме да видиме поетическите вкусове на онова време: приказницата е напжлна съ мждри поучения и гатанки и съ фантастически чудеса. Безъ сжмнѣние, тя са е харесвала на читающите (на примѣръ, числото на нейните руски списки е твжрде голѣмо) и оставила е слѣди даже и въ сжвременните южно-славянски приказнични предания. Така на примѣръ, тие приказници ни разказватъ за лѣтанието